

Paloin halusta

Asuin hänen alapuolellaan. Kuulin usein kuinka hän kuunteli klassista musiikkia. Viulukonserttoja hän rakasti, ne soivat hänestä ulos asti, näkyvät päälle päin. Joskus vartaloni nytkähti tanssiin. Hänen kuulemansa musiikki vei minutkin mennessään, mikä sai tervehdykseni entistä vastahakoisemmiksi käytävällä tai sattumalta kadulla.

Hän tunsi minut kyllä. Kulki päivittäin rapussa vastaan, piti ovea auki, jos huomasi minun pyrkivän hänen jäljessään sisälle, näki kasvoni tai vähintään kenkieni jäljet pohjakerroksen ateljeestaan, kun kiiruhdin sen ohi, saattoi nostaa pensseliä pitävään käden tervehtiäkseen.

Hän katsoi aina silmiinkin vaikka minä en katsonut takaisin; kipakkaa hyvänpäiväntoivotusta lukuun ottamatta en pystynyt ryhtymään edes pinnalliseen keskusteluun hänen kanssaan. Annoin hänen ymmärtää, että meidän tuli pitää välimatka, että olimme kaksi henkilöä, jotka sattuiivat elämän kuljettamina asumaan allekkain.

En nähnyt häntä kunnolla muutoin kuin ikkunan läpi. Joskus heijastuksena vastapäisen talon pimeistä ruuduista, mutta yleensä menin kadulle myöhään illalla muka ulkoiluttamaan koiraani ja katsoin suoraan ylös.

Mikäli jonakin iltana en häntä nähnyt, minut valtasi levottomuus. En muun muassa pystynyt keskittymään töihin seuraavana päivänä, en löytänyt potilaiden suonia, aiheutin heille turhia mustelmia, kunnes tuli taas ilta, jolloin katseeni vangitsi hänet.

H ä n t ä oli helppo vakoilla; h ä n ei piilotellut vet ä m ä ll ä verhoja eteen. Vain jotkut naisista, jotka siellä satunnaisesti kävivät, huljauttivat paksut kankaat peittä m ä ä n näkymät. Vihasin niitä naisia. Miksi ne p ä ä siv ä t sinne. Miksi en min ä .

Esteistä huolimatta saatoin n ä hd ä varjoja taipuneina toisiinsa kiinni. H ä nen jyrk ä n vartalonsa l ä vist ä m ä ss ä jotakuta naisista takaapäin, sivusta, alta, p ä ä lt ä . Ja kun h ä n laukesi, *aina kun h ä n laukesi*, nytkähti h ä nen p ä ä ns ä taakse.

Jos min ä olisin ollut h ä nen sylissä ä n, allaan tai edessä ä n, olisin noussut, tukenut h ä nen p ä ä t ä ä n käsilläni, sivellyt takaa kihartuvaa tummaa tukkaa, katsonut syvä lle silmiin ja palvonut. Mutta n ä m ä naiset, jotka vetiv ä t verhot eteen, rojahtivat kuin henkens ä menett ä nein ä h ä nen edessä ä n eikä heistä ollut mit ä ä n hy ö ty ä sen jälkeen.

Makuuhuoneeni oli h ä nen makuuhuoneensa kohdalla. Ajoitin nukkumaanmenoaikani siten, että kuulin, kuinka jouset h ä nen sä ngyss ä ä n nykiv ä t. Kuinka h ä n asettui vaakatasoon, lukiko kenties ennen nukahtamista; harvoin siellä oli en ä ä siihen aikaan muita.

Hieroin itse ä ni h ä nen painonsa alla. Ei kest ä nyt muutamaa minuuttia kauempaa, että rä jä hdin silm ä t aukaisevaan orgasmiin; kuvittelin h ä net valumasta suuhuni, navalleni, reisilleni. Kuvittelin h ä net komentamaan minut eri asentoihin. Kuvittelin h ä net pit ä m ä ä n minua orjanaan, kuvittelin potkuja kylkiin, vy ö n jä lki ä takapuoleen, kuvittelin h ä nen kovat, kylm ä t, kuumat kouransa repim ä ä n hiuksiani; h ä net katsomaan minun l ä vitseni.

Ja laukesin. Laukesin aina kun hänen laukesi toisten sisä ään. Aina kun näin ikkunan takaa hänen päänsä nytkähdyksen, jähmetyin kadulle ja lävitseni kulkivat atomipommit sekä valtameret, maailman suurimmat putoukset sekä vaarallisimmat, nopeimmat eläimet, ja minun oli mentävä kotiin, asetettava hänen sänkynsä alle, hierottava itseä.

Sain häneltä niin tuskallisen paljon. Elin hänen kanssaan viileässä parisuhteessa. Elin yksin hänen kanssaan kaksin. Tiedättekö miltä tuntuu kun kukaan ei auta. Kun se toinen ei kuuntele.

Aina kun hän avasi ikkunansa, työnsi päänsä ulos, sytytti tupakan ja tuprutteli savuja, sain lisää vuosia ja muistoja ja yhteisiä hetkiä. Joskus hän näki minut kadulla varjoihin sulloutuneena. Minut oli sidottu niille sijoille. Hän ei koskaan tullut avaamaan solmuja.

Hän siristi silmänsä, tuijotti herkeämättä, yritti tappaa minut paikoilleni. Hän turhautui, kun en liikkunut, kun en laskenut katsettani. Ehkä siksi hän ei koskaan lähestynyt enempää. Ehkä en ollut tarpeeksi nöyrä hänen makuunsa.

Mutta eräänä tammikuisena päivänä, kun kaupungin yllä leijui vuorilta saapuva lämmin henkäys, joka yleensä aiheutti päänsärkyä, tapahtui jotakin peruuttamatonta. Jotakin, mikä sai minun kuvitelmani yläpuolellani asuvasta herra taidemaalari-
räjähtelemästä.

Olin juuri riisuutunut, laittautunut kylpyyn, kun ovikello soi. Annoin sen soida, kyseessä oli minun hetkeni, jokaviikkoinen rituaalini, harvinaista aikaa, jona ruumiini

puhdistuisi lä pikotaisin.

Ovikello soi soimasta pä ä sty ä ä n, ja sitten kuulin hänen jyrk ä n, yll ä tt ä v ä n matalan ä ä nensä: „ Avaa, tied ä n ett ä olet kotona. Avaa, avaa, avaa.“

H ä n k ä skem ä ss ä minua kuten aina olin toivonut h ä net k ä skem ä ä n.

Nousin, k ä ä rin pyyhkeen h ä t ä isesti ymp ä rilleni, menin saippuasta kiilt ä v ä n ä ovelle, v ä ä nsin lukon auki ja kurottauduin sanomaan, ett ä minulla oli kiireit ä , mutta h ä n riuhtaisi itsensä sis ä ä n. Katsoi minua silmiin niill ä mustilla silmill ä ä n, jotka olin kuvitellut katsomaan ohi. Niill ä , jotka naarasivat minua iltaisin kadulta, niill ä , jotka nujersivat nujertamasta p ä ä sty ä ä n.

„ Ä l ä sä ik ä hd ä . On tapahtunut jotakin.“

H ä n piteli minua k ä sivaristani, heng ä stynyt h ä n, puhui minulle kuin olisin juuri saanut kokea jotakin traumaattista.

„ P ä ä st ä isitk ö irti“, pyysin, ennen kuin annoin hänen jatkaa. H ä n laski k ä tens ä ja huomasin, ett ä h ä n oli pitänyt minusta vain saadakseen tukea. H ä n huojui, hyv ä kun pysyi pystyss ä ; sä ä li lä visti syd ä meni. „ Tahdotko vettä , odota, tuon vettä .“

H ä n seurasi per ä ss ä ni keitti ö ö n eikä ottanut tarjoamaani lasillista vastaan, vaan tarttui uudestaan k ä sivarisiini ja puuskutti: „ Voisitko tulla mukaani. Asunnossani on verta vuotava nainen, enk ä tied ä mitä tehdä .“

Kuinka olisin voinut sanoa ei. Olisinhan tehnyt mitä vain hänen puolestaan. Sanaakaan sanomatta kulautin h ä nelle tarkoitetun veden kurkkuuni, k ä ä rä isin pyyhkeen tiukemmalle, kaappasin kodinavaimet nyrkkiini ja seurasin h ä nt ä yl ä kertaan.

Vesi tipahteli hiuksistani k ä yt ä v ä ä n. Pelk ä sin, ett ä h ä n liukastuu. Hidastelin,

pidin huolen. Hän hoipersi perässä. Järkyttynyt hän. Hieman päihtynyt hän.
Komea, karkea hän.

Ennen kuin ehdin estää suutani käymästä, ennen kuin ehdimme hänen kotiinsa, tuli suustani ilmoille syyttävä, loukkaantunut lausahdus, joka sai häpeänpuunan kihoamaan poskilleni: „ Miksi et maalaa minua? Miksi aina noita muita?“

Kuuliko hän edes; kulki ohitseni ovelle, työnsi sen jalkaterällä auki, otti kädestäni kiinni, veti minut perässä äänläpi hämärän, suuren eteishallin, ei antanut tilaisuutta kurkistella muihin huoneisiin.

Päädyimme keskelle makuuhuonetta. Siellä sitten olin; siellä, missä mieleni oli käynyt jo lukemattomia kertoja, missä olin maannut takamus pystyssä, saanut sisääni hänestä osia, ja pyyhe oli märkä, minua paleli.

Sängyllä, jonka lakanat putoilivat puoliksi puulattialle, lekotti suuririntainen, heikosti vikisevä nainen, jonka suupielestä valui verinoro, ja hän piteli vatsaansa, silmäkulma oli haljennut. Kun häntä lähestyi, kun sänkyyn koski, huomasi myös avoimet haarat, veren reisillä.

Ei ollut minun asiani tietää, mitä oli tapahtunut, ei se edes kiinnostanut, päinvastoin en tahtonut tietää, en kyennyt, sanoin viileällä, vastenmielisyyttä kuultavalla äänellä taidemaalarielle muutaman harkitsemattoman sanan: „ Minä en siedä vieraan naisen verta.“

Mies kiivastui. Havahtui. Ryntäsi luokseni, otti ranteistani kiinni, karjaisi: „ Älä vikise vaan toimi! Tiedän, että olet sairaanhoitaja. Tee jotakin.“

Olisin hyvin voinut sylkeä istä. Kohti noita hallitsevia kasvoja, kohti pikimustia, koruttomia, paljastavia silmiä, joista näin oman avuttomuuteni, asennot, joissa palvoisin.

H ä n t ä . Asennot, joissa min ä vuotaisin verta h ä nen vuokseen. Ker ä sin sylke ä kielelleni. Olin jo tuiskaamassa sen ulos.

Mutta sitten h ä n sanoi tuon kaiken pehme ä mmin, h ä n sanoi muun muassa: „ Sinulla on hyvin maalauksellinen lantio.“ H ä n sanoi niin, kyll ä , h ä n sanoi ellen ole jo unohtanut, ja min ä ny ö kk ä sin.

Kyll ä . Aivan oikein, olen sairaanhoitaja, puolialaston lantiollinen sairaanhoitaja kaukaisten haaveilujensa makuuhuoneessa, ja tuossa s ä ngyll ä olisin tahtonut olla min ä .

Miksi muka auttaisin. „ Ansaitisit saada selk ä ä si“, kirahdin hampaideni v ä list ä , ja ennen kuin ehdin aloittaa seuraavan saarnaavan lausahduksen, tunsin poskellani rep ä isyn. Se tuli sivulta; h ä n iski minua avok ä mmenell ä . Ei l ä ps ä issyt, vaan iski.

Polvistuin enemp ä ä vastustelematta naisen viereen, kysyin h ä nen nime ä ä n. H ä nen puheestaan ei saanut selv ä ä , ja minua suretti; nainen kuin el ä v ä ä , laajenevaa kipua; k ä teni vapisivat. Pyyhe putosi, tietenkin se putosi, ja siin ä min ä olin sopivassa asennossa, alastomana, liukkaana, avoimena kyykkim ä ss ä h ä nen edess ä ä n. Hoivaamassa tuntematonta naista. Kokeilin pulssia, avasin luomia, kuuntelin rintaa; miksi h ä n ei tullut. Olisi tullut sis ä lle. Sis ä ä ni.

„ Min ä löysin h ä net tuossa kunnossa. Tä st ä huoneesta. Joku on kä ynyt tä ä ll ä .“

H ä nen ä ä nensä sortui.

„ Ei kuulu minulle“, tiuskaisin, vaikka kyll ä se kuului, asuinhan kaiken t ä m ä n sumean v ä kivallan alapuolella, se olisi voinut ropista niskaani, nitistä ä ; pyysin m ä rki ä pyyhkeit ä , pumpulia, puhdistusainetta, sakset.

„ Sakset“, h ä n lausui, ja ihoni v ä r ä hti. Rintani tunsivat kylm ä n nyt paljon

selke ä mmin. Miehen asuntoa ei taidettu liemmin l ä mmitt ä ä . „ Sakset“, toistin.

H ä n toi, mit ä pyysinkin. H ä nen sormensa hipaisivat omiani. Sakset putosivat s ä ngylle toisen polveni tuntumaan. En ollut niin alaston kuin olin, en yritt ä nyt peitell ä . Nainen voihki, kipuaan kaiketi. Minua alkoi v ä ltt ä m ä tt ä naurattaa, t ä m ä h ä n oli mahdotonta. Ett ä min ä siin ä hoivasin tuon miehen satunnaista naista. Saksilla.

Leikkasin m ä rk ä ä pyyhett ä . Asettelin kuutioita naisen otsalle. Taputin desinfiointiaineella ohimoa, silm ä kulmaa, suuta. H ä pesin h ä nen haarojaan.

H ä n seurasi vierest ä , istui tuoliin. Katseli, en tied ä katsoiko ty ö t ä tekevi ä k ä si ä ni, paljasta selk ä ä , katsoiko ylip ä ä ns ä minua vai pikemmin tuota toista. Vai katsoiko seini ä ä n. Ne olivat puistattavan autiot. H ä n oli sent ä ä n taidemaalari. H ä nell ä oli tyhj ä t, ontot sein ä t; autiomaan roikkumassa kotinaan.

Lopulta nainen ei en ä ä vuotanut.

Minun oli kuuma.

„ Jos h ä n virkooa, kun h ä n, juota vett ä . Anna aspiriinia. Kyll ä se siit ä , h ä n ei ole t ä ysin rikki.“ Vedin pyyhkeen peitoksi ennen kuin nousin. En kuullut kiitosta, mutta tunsin sen.

Taidemaalari, minun taidemaalariini, lekotti tuolillaan ja h ä nest ä hehkui l ä mp ö . Olisin tahtonut k ä ä nty ä , istahtaa syliin, mutta menin menojani, laskeuduin rappuset alas, avasin kotioven, istuin jä ä htyneeseen kylpyveteen, jossa uivat minun lis ä kseni lapsuus sek ä vanhuus. Aika, jonka juuri olin tullut sy ö neeksi.

En en ä ä mennyt pime ä ä n, jalkak ä yt ä v ä lle kalastamaan h ä nest ä v ä l ä hdyksi ä .

Kun läksin töihin, menin vasemmalle ulko-ovesta oikean sijaan välttäkseni ohittamasta hänen ateljeensa. Minua oli loukattu, hän oli loukannut minut.

Menin nukkumaan paljon ennen häntä, jotta en olisi kuullut. Painoin tyynyä korville, kun rappukäytävässä kuljettiin; en tahtonut naurua hänen naisistaan, en hänen harmaata, syvänsinistä ääntään ja askelia, jotka viilsivät ohitse.

Vuoret imivät lämpimät tuulet takaisin sisuksiinsa, ajoivat kylmät pilvet yllemme; oli talvi taas. Pänsärky lakkasi niiltä, joilla se oli alkanut. Vartaloni ei pyyhdellyt yllättäviin tanssiliikkeisiin; en saanut orgasmeja.

Kunnes se taas soi. Ovikello. Hän siellä odottamassa.

Tällä kertaa en viipynyt, avasin oven kuin olisin ollut istumassa sen edessä, odottamassa päiväkausia, kuulemassa kohtalosta kolme neljäsosaa, ehkä olinkin, mitä jos olinkin.

„Unohdit jotakin luokseni“, hän sukelsi taas kotiini. Minun lävitseni ja ohitseni räjähti kysymättä oliko tervetullut; ei hänen ollut, odottamatta, että pyytäisin peremmälle; en olisi pyytänyt.

„Istu.“

Hän sen sanoi, en minä, ja minä istuuduin ensin sohvalle, mutta koska pelkäsin hänen istuutuvan viereeni, siirryin nojatuoliin, se oli liian upottava, pelkäsin hukkuvani, nousin, menin keittiöön, istuin jakkaralle, piiloon häneltä kulman taakse, mutta hän seurasi perässä, veti ruokapöydän alta toisen jakkaran, veti sen oman jakkarani eteen, tunki kasvonsa minun kasvojeni eteen ja sanoi: „Unohdit luvata, ettet puhu kenellekään.“

Ja minä kun olin odottanut jotakin kohtalokkaampaa. Raivonpunaa poskilla.

Puristin k ä teni nyrkkiin, nousin, h ä n otti k ä sivarsistani kiinni, riuhtoi takaisin tuoliin.

„ P ä ä st ä irti. Minun ei sit ä paitsi tarvitse luvata yht ä ä n mit ä ä n.“

Aina kun suutun, vapisen, mutta nyt en vapissut pelk ä st ä ä n min ä , ä ä neni t ä risi my ö s, katseeni vavahteli, en saanut miehest ä otetta eikä se kyll ä ollut tarkoitukseen, *pane minua*, kiljuivat silm ä ni, *pane pane mit ä siin ä odotat, ota minut*.

Mutta ei h ä n ottanut. H ä n istutti minua niin kauan, ett ä murren vaikka en ole tottunut murtumaan; lupasin, vaikka ei olisi edes tarvinnut luvata sill ä en aikonut puhua muutenkaan, en ole lavertelevaa tyyppi ä , ja sit ä paitsi h ä nt ä min ä olisin suojellut kaikelta. Pahalta ja hyv ä lt ä . Lapsilta ja naisilta, musiikiltakin, muilta miehilt ä .

H ä n laantui, kun huomasi, ettei minusta olisi mihink ä ä n. Vartaloni huusi h ä nen nime ä ä n, jota en edes tiennyt, tiesin vain sukunimen, minun kainaloni tahtoivat levitt ä yty ä h ä neen, minun napani koskea h ä nen napaansa, minun sormeni sulloutua ensin itseeni sitten h ä nen suuhunsa, *ota minut ota*, minun silm ä nikin huusivat, hyv ä etteiv ä t huuleni, minun huuleni jotka sammuttivat hetken.

Minun huuleni opastivat, miss ä ovi on, vaikka kyll ä h ä nen se piti tiet ä ä ; minun huuleni toivottivat hyv ä ä illanjatkoa samalla kun kompastelin eteisessä lojuviin kenkiin, minun huuleni sulkivat taakseen, mutta sit ä ennen h ä n kysyi: „ Miss ä sinun koirasi on? Sin ä h ä n ulkoilutat sit ä usein, olen n ä hnyt.“

Minun huuleni j ä ttiv ä t vastaamatta, ne sulkivat oven kun h ä n oli saattanut kysymyksensä loppuun, ja silm ä ni painoivat katseeni alas, h ä nt ä ei voinut tuijottaa n ä in l ä helt ä , v ä liin kuului lasi. V ä liin kuului katu ja pime ä ja sementtiseinä .

Jatkoin kuten ennenkin. H ä nest ä rohkaistuneena, h ä nen k ä yntins ä innoittamana aloin

taas kulkea töihin ja kauppaan hänen galleriansa ohitse, pysähdyin jopa katselemaan maalauksia, kuvia niistä naisista ja ruhjeista, hedelmistä, joissa oli mustia, hapokkaita pilkkuja, silmistä, joissa ei ollut iiristä.

Illan tullen ylitin katumme, menin vastapäisen talon kylkeen, piilouduin liikennemerkkin kupeeseen, pukeuduin varjoon, katselin, kuinka hän piteli sylissään nuoria naisia, vanhoja naisia, pitkä- ja lyhyttukkaisia naisia, tummaihoisia naisia, mustalaisnaisia.

Kuinka hän heittää lävisti. Kuinka hänen suuri, painava jalkansa porautui pieniin ja kapeisiin, laajoihin, reheviin, kylmiin ja lämpimiin väleihin.

Nuorruin häntä katsellessani. Mutta kun menin kotiin ja asetuin hänen alapuolelleen ja hieroin unen silmiini, vanhenin omiin mittoihini. Heräsin keskellä yötä huutamaan hänen nimeään, jota en edes tiennyt.

Musiikkia en kuullut. Ostin omia levyjä, soitin niitä niin, että hän koputti jalallaan lattiaa, vaati kai hiljentämään, käviköhän ovikelloakin rimputtamassa; väänsin volyymit täysille, kuuntelin urku- ja puhallinmusiikkia, minun lantioni nyttyi niin kuin se olisi voinut hänen edessään nyttyä.

Ja sitten eräänä päivänä sain valituksen. Taloyhtiöltä, kovasta metelistä.

Revin kirjeen, tungin palaset taskuihini. Aloin soittaa musiikkiani aamuisin, varhain ennen töihin lähtöä, sain toisen varoituksen.

Viimein tuli kolmas. Siinä oli myös hänen nimensä, hänen etunimensä, Johannes, Johannes Kastaja, kasta minut, kastele, miksi siinä oli hänen nimensä, mitä pahaa olen tehnyt, minä huusin, ja minut häädettiin, minut uhattiin kantaa ulos, ja kun tuli muuttopäivä, kun muuttoyhtiön miehet kantoivat kalusteeni pakettiautoon, heitin

kukkaruukun hänen ikkunaan.

Hajotin lasin, siitä tulisi varmaankin lasku; hän ei ollut kotona kun multani ropisi hänen lattialleen. Hänen verhonsa alkoivat liehua. Minun multani. Hänen ikkunansa. Tuuli sekoittamassa minua pitkin hänen kolkkoja seinäään, osuisinkohan niihin saksiinkin.